

C/2024/1841

11.3.2024

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Płowdiw
(Bułgaria) w dniu 8 grudnia 2023 r. – „EWN Byłgarija Topłofikacija” EAD / OZ**

(Sprawa C-760/23, Shanov ⁽¹⁾)

(C/2024/1841)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd Płowdiw

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „EWN Byłgarija Topłofikacija” EAD

Strona pozwana: OZ

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE ⁽²⁾ z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE ⁽³⁾, a także art. 169 TFUE dopuszczają zapłatę kosztów energii cieplnej emitowanej z instalacji w budynku, w sytuacji gdy klatki schodowe i korytarze tego budynku nie są wyposażone w urządzenia grzewcze?
- 2) Czy art. 9 ust. 3 dyrektywy 2012/27/UE oraz art. 169 TFUE zezwalają przedsiębiorstwu ciepłowniczemu, na podstawie przepisów krajowych, na dochodzenie wartości energii cieplnej zużytej przez instalację w budynku, przy czym ilość energii cieplnej ustala się na podstawie ustalonego przez organ administracji wzoru, który:
 - wprowadza współczynnik uwzględniający udział mocy zainstalowanej w instalacji w budynku w stosunku do całkowitej mocy instalacji grzewczej, przy czym nie jest jasne, w jaki sposób współczynnik ten został ukształtowany;
 - moc zainstalowana w instalacji w budynku, którą wykorzystuje wzór, nie uwzględnia tego, jaka jest faktycznie moc zainstalowana;
 - nie uwzględnia temperatury nośnika ciepła w instalacji w budynku;
 - zakłada, że instalacja działa przez cały czas z maksymalną mocą;
 - nie uwzględnia specyficznego działania różnych rodzajów systemów grzewczych (w tym wypadku „Tichelmann”) i zrównuje je pod względem funkcjonowania;
 - automatycznie zakłada, że średnia temperatura w budynkach, w których jest wspólnota mieszkaniowa, wynosi 19 °C ^[?]

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2012 r., L 315, s. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/32/WE z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/76/EWG (Dz.U. 2006 r., L 114, s. 64).

- 3) Czy art. 9 ust. 3 dyrektywy 2012/27/UE oraz art. 169 TFUE zezwalają przedsiębiorstwu ciepłowniczemu, na podstawie przepisów krajowych, na dochodzenie wartości energii cieplnej zużytej w ciepłej wodzie użytkowej, przy czym ilość energii cieplnej jest określana za pomocą ustalonego przez organ administracji wzoru, który nie uwzględnia temperatury, do jakiej powinna być podgrzana i dostarczana abonentom ciepła woda użytkowa, odpowiednio, energii cieplnej niezbędnej do tego podgrzania, nie uwzględnia również liczby metrów sześciennych ciepłej wody użytkowej zużytej przez abonentów, [a] przy stosowaniu tego wzoru zawsze gwarantuje się podwójną wartość ciepłej wody użytkowej w zimowym sezonie grzewczym w porównaniu z wartością ciepłej wody użytkowej naliczaną w letnim sezonie grzewczym?
- 4) Czy art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/32/WE z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/76/EWG, odpowiednio, art. 9 ust. 3 dyrektywy 2012/27/UE oraz art. 169 TFUE zezwalają przedsiębiorstwu ciepłowniczemu, na podstawie przepisów krajowych, na dochodzenie wartości zużytej energii cieplnej, wyemitowanej przez instalację w budynkach, w których jest wspólnota mieszkaniowa, podzielonej proporcjonalnie do ogrzewanej objętości nieruchomości według projektu – bez uwzględnienia faktycznie wyemitowanej ilości energii cieplnej w obiekcie, zgodnie ze zdolnościami technologicznymi instalacji grzewczych?

Czy dla odpowiedzi na to pytanie ma znaczenie, że przepisy krajowe przewidują, że energia cieplna dla instalacji w budynku jest jednym ze składników będących częścią algorytmu dla celów obliczania ostatecznej kwoty do zapłaty przez konsumentów za całkowitą ilość energii cieplnej (suma kwot za energię cieplną wyemitowaną przez instalację w budynku, a także energię cieplną związaną z ogrzewaniem i ciepłą wodą użytkową), przy czym wysokość kwoty do zapłaty za ogrzewanie w ich lokalach mieszkalnych jest równa różnicy między całkowitą energią cieplną (jako odjemna) a kwotą równą sumie energii cieplnej z instalacji w budynku, energii cieplnej wyemitowanej przez urządzenia grzewcze w częściach wspólnych budynku oraz energii cieplnej na potrzeby ciepłej wody użytkowej (jako odjemnik)?

- 5) Czy przepisy krajowe przewidujące obowiązek zapłaty przez konsumentów za dostawy energii cieplnej wyemitowanej przez instalację w budynku proporcjonalnie do ogrzewanej objętości nieruchomości według projektu – bez uwzględnienia faktycznie wyemitowanej ilości energii cieplnej w każdym z lokali – są niezgodne z wymogami wynikającymi z zakazu nadużywania pozycji dominującej w rozumieniu art. 101 TFUE i zakazu przyznawania nienależnej pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE?
-